

tantskab for et Selskab af den i Stk. 2 omhandlede Art“. Med andre Ord, Finansministeren og Finansudvalgene kan bestemme, at en hel Gruppe af saadanne erhvervsmæssige Selskaber eller en hel Gruppe af Tjenestemænd skal slet ikke falde ind under Bestemmelsen i Stk. 2, men at Statstjenestemænd af denne Kategori eo ipso skal have Adgang til at sidde i de paagældende Selskaber, og at i Selskaber af den og den Gruppe skal Statstjenestemænd eo ipso kunne være Medlemmer af Bestyrelsen. Efter min Mening gør dette Sagen yderligere vilkaarlig udover, hvad den er ifølge 2det Stykke i Stk. 2.

Men saa føjes der endvidere til: „For den enkelte Tjenestemands Vedkommende skal Samtykke til Hvervets Overtagelse tillige gives af det nedenfor omhandlede Nævn“. Og hvis man nu sammenholder denne Bestemmelse med Bemærkningerne til Lovforslaget for at faa at vide, hvad Meningen dermed er, viser det sig, at det ligefrem er Meningen for den enkelte Tjenestemands Vedkommende i det enkelte konkrete Tilfælde at undersøge, om nu den Mand er kvalificeret til at sidde i et Selskabs Bestyrelse. Med andre Ord, dette Nævn bliver en Art Skolemester og Pædagog for Tjenestemændene; det er et rent subjektivt Skøn. Det drejer sig om de Grupper, der i det foregaaende Stykke nævnes som saadanne Selskabsgrupper, indenfor hvilke der rent objektivt set ikke er noget i Vejen for, at en Tjenestemand sidder i Bestyrelsen. Men saa kommer vi til den subjektive Side, for vi skal gøre det rigtig godt og betryggende, og saa siger vi om den subjektive Side, at det maa afgøres af et Nævn, om i dette konkrete Tilfælde denne Mand med hans konkrete Karakter og Tilbøjeligheder kan sidde i et saadant Selskabs Bestyrelse.

Og hvorledes er saa dette Nævn sammensat, som skal give denne efter min Mening absolut vilkaarlige, illusoriske Betryggelse, som netop gør Forholdet utrygt for Tjenestemændene? Dette Nævn er sammensat af 7 Medlemmer, af hvilke 4 er Medlemmer af Rigsdagen, medens af de 3 øvrige Medlemmer et vælges af Danske Statsrådsmedlemmets Samraad, et af Fællesrepræsentationen for offentlig ansatte Tjenestemænd og et af Statstjenestemændenes Centralorganisation. Med andre Ord, Rigsdagsmændene er i Flertal i dette Nævn, og ingen har Garanti for, at disse 4 Rigsdagsmænd ikke er Rigsdagsmænd, som sidder baade i Banker og erhvervsmæssige Selskabers Bestyrelser, og som er uhyre interesserede i saadanne Selskabers Forret-

ningsgang. Saa kommer der altsaa en Tjenestemand op, der skal have sin Sag afgjort konkret, om han nu er kvalificeret til at sidde i dette Selskabs Bestyrelse, og saa sidder der maaske netop 4 Rigsdagsmænd, som har Forretningsforbindelser med det Selskab.

Altsaa er dette Nævn en fuldkommen illusorisk Garanti, eller det kan i alt Fald være det. Loven maa ikke blot tage Sigte paa, hvorledes det i mange Tilfælde kan formodes at vi le gaa, men paa, hvorledes det rent juridisk kan tænkes at komme til at gaa. Derfor forekommer denne Bestemmelse mig absolut utilstrækkelig. Naar man læser den igennem i Lovens Tekst, haaber man, at Meningen maaske bliver klarere, naar man læser Bemærkningerne til Lovforslaget. Men her maa jeg tillade mig at spørge, om den højtærede Statsminister virkelig mener, at Bemærkningerne til dette Lovforslag paa dette Punkt ligesom Lovforslaget selv formelt og reelt giver det, som det var Meningen, at Loven her skulde give.

Der staar i den paagældende Bemærkning: „Ved de i denne Anledning stedfundne Overvejelser har Regeringens Opmærksomhed været henvendt paa, at der foreligger en Del Stillinger — særlig saadanne til Erhvervslivet knyttede Stillinger, der er forbundet med fast Vederlag —, hvis Overdragelse til Tjenestemænd i nogle Kredse kan vække Utryghed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Hvervet kan forenes med Tjenestestillingen, uden at den paagældende Tjenestemand i sin Embedsstilling lader sig paavirke af de med Hvervet forbundne Hensyn“. Jeg tror, man skal lede længe for at finde en retsteknisk Motivering som denne. Man bliver ængstelig, naar man læser dette, men saa kommer til Beroligelse: „Ved Affattelsen af nærværende Lovforslag har det været Regeringen magtpaaliggende at fjerne enhver saadan Kilde til Utryghed“. Men saa er Usikkerheden der igen umiddelbart efter, thi saa kommer: „Da man imidlertid ikke har ment paa Forhaand at kunne udpege, hvilke Erhverv der ubetinget bør udelukkes i denne Henseende, eller afgøre, hvorvidt Udelukkelsen skal ramme samtlige Tjenestemænd eller kun visse Klasser af Tjenestemænd, har man foreslaaet at henskyde Afgørelsen af disse to Spørgsmaal til Finansministeren og Tingenes Finansudvalg“. Saa kommer endelig det allerbedste til sidst, thi nu staar vi ved den virkelige Begrundelse: „For de Arter af Erhverv eller Grupper af Tjenestemænd,